

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 118 (2016), **Duminica a 2-a după Rusalii**
(a Sfinților Români)

Evanghelia: Matei 4, 18-23*

În vremea aceea pe când umbla Iisus pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon cel ce se numește Petru și pe Andrei, fratele său, care aruncau mreaja în mare, că erau pescari, și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni!” Iar ei, îndată lăsându-și mrejele, au mers după El. De acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacob al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele, și i-a chemat. Iar ei, îndată lăsându-și corabia și pe tatăl lor, au mers după El.

Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința întru popor.

Comuniunea cu Sfinții

Părintele Dumitru Stăniloae

Viața religioasă românească este, cu toate imperfecțiunile ei, un bun exemplu de Ortodoxie în act. Credința este o practică sau o învățătură care își arată sensul și puterea în practică, iar nu în primul rând o doctrină în ea însăși. (...) A-i privi pe oameni așa cum îi privește Hristos, e ceea ce fac sfinții. Sfinți precum Sfântul Vasile, Sfântul Nicolae, Sfântul român Calinic de la Cernica, care plângea când nu avea bani să le dea oamenilor, au lucrat la propovăduirea, la afirmarea credinței celorlalți, pregătindu-i să fie oameni adevărați. Ei și-au iubit aproapele și i-au îndemnat și pe ceilalți să-i iubească; au urmat instinctiv această direcție. Sfinții sunt remarcabili nu ca niște eroi sau specialiști pe care este greu să-i înlocuiești, ci prin această forță spirituală, prin forța iubirii, a rugăciunii pentru oameni care este în ei, mai mult decât prin faptele lor. (...) Sfinții fac obiectul unui cult important, mai ales după moartea lor. În România exista multe moaște de Sfinți venite din Răsărit și deopotrivă ale unor Sfinți locali. Părintele Cleopa spune că avem mulți Sfinți, dar aceștia nedorind să fie cuno-

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

scuți, și-au ascuns sfințenia. Poporul însă îi cunoaște pe Sfinți uneori chiar în timpul vieții lor pământești și cel mai adesea după moarte. Sfântul Calinic de la Cernica a fost considerat de popor sfânt mult timp înainte ca Biserica să-l canonizeze. Moaștele sale au fost și sunt foarte cinstite, iar în preajma trupului său au loc multe tămăduiri. La București există moaștele Sfântului Dimitrie, iar la Iași ale Sfintei Parascheva și în alte locuri alte moaște ale altor Sfinți. Viața Bisericii rămâne cea a primelor veacuri, întemeiată pe trupurile Sfinților și ale Mucenicilor. **Sfinții arată în viața lor sfințenia lui Dumnezeu.** Ei sfințesc înăuntrul lor numele lui Dumnezeu prin rugăciune, apoi îl arată în mod transparent prin purtarea lor. Creștinii se uită în calendar pentru a vedea care este sfântul zilei și îi aduc rugăciuni. În acea zi își așează viața sub oblăduirea sfântului și caută să imite cum pot virtuțile acestui sfânt, simțindu-se ocrotiți de rugăciunile lui. Sunt venerați de asemenea cei care au murit în sfințenie, care au făcut totul pentru dăinuirea Bisericii, care și-au dat viața pentru Dumnezeu, au iradiat în lumina lui Hristos și ne-au lăsat prin aceasta o Biserică vie. Fără Sfinții din trecut, Biserica nu ar fi ceea ce este, n-ar fi putut dăinui. Tradiția vie și prin aceasta Biserica însăși, nu se poate menține fără o succesiune a Sfinților. “Aduceți-vă aminte de înaintașii voștri” (Evr. 13, 7), spune Sfântul Apostol Pavel. Este recunoștința pentru toți cei care ne-au transmis Evanghelia. **Viața Bisericii nu a fost niciodată întreruptă pentru a o reîncepe din nou.** Sfinții sunt importanți și prin ceea ce ne transmit: Biserica vie, în spiritualitatea ei, în forța sa spirituală, exemplul lor. Îi venerăm și pentru că sunt plini de Dumnezeu. Sunt oameni care au atins culmile foarte înalte ale îndumnezeirii. Se interesează de uman, așa cum se interesează de Hristos; sunt împreună cu Hristos așa cum sunt Îngerii. Se spune că împreună cu Hristos, îngerii arată un mare interes pentru mântuirea noastră. Sfinții, care sunt și oameni, o fac cu atât mai mult. Despre ei Sfântul Pavel spune că nu vor avea toată fericirea decât împreună cu noi, când vom fi cu toți împreună. Ei se roagă pentru noi. Iar când ne rugăm pentru vrăjmasi, ei se roagă cu și mai multă osârdie. De aceea le cerem rugăciunile. (...) În acest sens se constituie cultul Sfinților care iradiază, fiindcă iradierea lor ajunge până la noi. **Nu credem că există două Biserici, o Biserică pământească și o Biserică cerească. Există o singură Biserică care se prelungește de pe pământ în cer.** Nu suntem ruși de viața pământească pentru că avem privirile îndreptate, concentrate spre cea de dincolo, înaintăm spre cea de dincolo, luptând aici pentru a ajunge acolo încununați de prezența lui Hristos, a Duhului Sfânt în noi. Creștem aici, trebuie să lucrăm aici, chiar și în viața socială, în perspectiva vieții de dincolo. Fără viața pământească nu putem crește. Este ceea ce fac Sfinții. Ei trăiesc “pe pământ ca în cer”, făcând voia lui Dumnezeu.

În același timp, fiecare popor își trăiește credința într-un mod original. Ortodoxia însă rămâne aceeași, rămâne apostolică, își păstrează toată bogăția propovăduirii apostolice și a vieții creștinilor din vremea Apostolilor. Tradiția se transmite ca o via-

țã mereu proaspãtã, ca un mod de a trãi Biblia integral, cãt mai autentic posibil. Dar existã o infinitate de moduri de a o aprofunda. (...) Dar au existat ațãți creștini adevãrați care nu au cunoscut alfabetul! L-au cunoscut însã pe Hristos și au fost totuși creștini. Au cunoscut revelația din auzite, prin predicã, prin cele spuse de un creștin unui necreștin, apoi prin explicarea Botezului, ascultarea Liturghiei, contemplarea icoanelor. **Fiecare popor poate asimila și exprima prin cultura proprie mesajul comun și universal al creștinismului.** Oamenii sunt diferiți dar au și trãsãturi comune, se pot înțelege. Existã diferențe, dar existã și o unitate. Existã o ființã a creștinismului, o permanențã. Iisus este ieri, astãzi și întotdeauna Același. Cultura nu este decãt formã, ea nu se poate substitui ființei creștinismului. Eu însumi rãmân în aceastã unitate, fãrã a pune granițe între mine și ceilalți sau între națiuni. **Suntem împreunã, dar ne pãstrãm totdeauna identitatea personalã sau naționalã.** Existã aici un paradox. Și în România existã nuanțe locale. Toate popoarele ortodoxe își leagã din plin viața religioasã de sfințirea lumii; se manifestã astfel convingerea cã omul nu se poate mântui decãt în legãturã cu lumea. Tot ceea ce slujește vieții omului: apa, pãinea, vinul sunt sfințite. Cu apã sfințitã se stropesc apoi camerele, paturile, uneltele... Icoana este așezatã în mașinã, pe cãmp, în grãdini, în preajma animalelor. Totul trebuie sfințit. Primele roade sunt aduse la bisericã, o parte din ele dãruindu-se celor sãraci. Este binecuvãntatã masa și se face semnul Crucii cãnd se taie pãinea. La începutul unei munci omul își face semnul Crucii, ca și atunci cãnd terminã o muncã, cãnd iese din casã, cãnd trece pe lângã o bisericã. Mulți oameni cer binecuvãntarea atunci cãnd întãlnesc un preot, cãnd preotul vine în casa lor. Întreaga viațã este umplutã de binecuvãntare, nu este ruptã de Dumnezeu. Acțiunile trebuie sfințite, lucrurile înseși trebuie sã se deschidã acțiunii omului, întãrite și sfințite de Dumnezeu. Pentru cã prin om energiile lui Dumnezeu pãtrund în lume. Prin om se sfințesc lumea, universul, toate elementele lumii. Trebuie sã acordãm o mare importanțã vieții legate de Dumnezeu, expresiei sacrului în viațã. Nu este vorba de magie. **Magia este absența ideii unui Dumnezeu personal, e expresia unui pan-teism orb.** Dar Dumnezeu este prezent pretutindeni și sfințește totul. De la El "primim totul și Lui îi aducem totul, El își revarsã lucrarea peste toți".

Sursa: **Pr. M. Costa de Beauregard și Pr. Dumitru Stãniloae**, *Mica dogmaticã vorbitã. Dialoguri la Cernica*, Editura Deisis

Vitamine duhovnicești

Depresia – un strigãt de ajutor

Despre depresie aproape oricine ar putea spune ceva, pentru cã este atãt de frecventã și marea majoritate am simțit, mãcar o datã în viațã, atingerea ei. Depresia este o boalã a sufletului care se reflectã în trup, este strigãtul sufletului, venit din nevoia primarã de sens, de adevãr, de iubire, de stabilitate și siguranțã clãditã pe ceva

real, care nu se schimbă cu timpul, societatea sau cu oamenii din viața noastră, și care nu se pierde prin moarte. (...)

În urma investigațiilor pacientului depresiv, se constată o diminuare a capacității de relaționare și comunicare cu semenii, precum și a celei de a-și putea găsi singur motivația interioară și bucuria de a trăi. De asemenea, aceste persoane au o predilecție pentru a observa doar partea negativă a evenimentelor trăite, fenomen cunoscut ca “dependență” de nefericire. O altă cauză, ceva mai puțin discutată, este legată de tendința aproape generală a persoanelor de a se confunda dureros cu povestea vieții proprii și cu faptele personale, cu predilecție cele negative. Drumul spre libertatea de durere, spre vindecarea furiei îndreptate spre interior, trece prin înțelegerea faptului că eu nu sunt povestea mea. Ea face parte din mine, o pot integra și pot să-i accept darurile care vin chiar și din cele mai mari traume, dar, în esență, eu sunt eu. Astfel ne apropiem de tratament care este aproape la fel de complex ca și boala, de durată, cuprinzând de la medicația antidepressivă, la metode variate de terapie de suport și de cunoaștere personală. Aș înclina să accentuez importanța tehnicilor de autocunoaștere (prin art-terapie sau drama-terapie, de exemplu), deoarece starea de depresie maschează și este generată de o lipsă, un gol sufletesc care se ascunde în spatele factorului declanșator. Prin artă, aceste dureri ies mai ușor la suprafață și sunt chiar firesc exprimate, o explicație fiind și aceea că în timpul procesului creativ emisfera dominantă este cea dreaptă, emisferă care răspunde de partea imaginativă, eliberată de control, limite și norme, a minții umane.

Într-o viziune holistică, depresia este o boală a sufletului care se reflectă în trup, este strigătul sufletului: “nu vreau să trăiesc fără Dumnezeu!”, un strigăt venit din nevoia primară de sens, de adevăr, de iubire, de stabilitate și siguranță clădită pe ceva real, care nu se schimbă cu timpul, societatea sau cu oamenii din viața noastră, și care nu se pierde prin moarte. Această nevoie fundamentală, încălcată aparent constant prin evenimentele schimbătoare și stresante ale vieții noastre, se manifestă prin durerea numită depresie, care, privită corect, este un strigăt de ajutor, o chemare de trăire vie și de conectare la partea adevărată din noi. De aceea, Tainele Bisericii, Spovedania, Împărtășania, chemarea Duhului Sfânt, reușesc să fie tratamentul care are calitățile cele mai căutate astăzi și anume să se adreseze direct cauzei, și prin asta efectelor, să fie gratuit și să ajungă pentru toți. (...) Sfântul Ioan Casian spune că “atunci când duhul acesta viclean tăbărâra asupra sufletului și-l întunecă în întregime, îi pricinuieste scârbă față de toate lucrurile și față de însăși făgăduința vieții”. De asemenea, Sfântul Ioan Casian dă un remediu: “întristarea se tămăduiește prin rugăciune, prin nădejdea în Dumnezeu, prin cugetarea la cuvintele cele dumnezeiești și prin petrecerea cu oamenii cuvioși”.

Sursa: **Andreea Hefco** - medic psihiatru, doctor în Științe Medicale, specialitatea Neurologie, text preluat de pe www.doxologia.ro